

Részletek Jeffrey R. Holland Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre című beszédéből.



„Ha az emlékezés a legfőbb feladatunk, vajon mi juthat eszünkbe, amikor felajánlják nekünk ezeket az egyszerű és becses jegyeket?

Emlékezhetünk a Szabadító halandóság előtti életére és mindenre, amiről tudjuk, hogy a nagy Jehovaként, a menny és a föld, és minden azokon lévő dolog teremtőjeként tett. Emlékezhetünk arra, hogy a mennyei nagy tanácsban is szeretett bennünket és csodálatosan erős volt, hogy ott is győzedelmeskedtünk, Krisztus hatalma és a Bárány vérébe vetett hitünk által (lásd Jel. 12:10–11).

Emlékezhetünk halandó születésének egyszerű fenségességére. [...]

Emlékezhetünk Krisztus csodáira, valamint tanításaira, gyógyítására és segítségére. Emlékezhetünk arra, hogy visszaadta a vakok látását, a süketek hallását, és meggyógyította a sántákat, a bénákat és a megnyomrodottakat. Így azokon a napokon, amikor úgy érezzük, hogy fejlődésünk megtorpant, és örömünk és tekintetünk elhomályosodott, állhatatosan törekedhetünk előre Krisztusban. [...]

Emlékezhetünk arra, hogy a Szabadító még egy ilyen komoly küldetés során is örömet lelt az életben; élvezte az emberek társaságát, és azt mondta a tanítványainak, hogy bizakodjanak és örvendezzenek. Azt mondta, hogy örvendjünk úgy az evangéliumnak, mintha nagy kincset találtunk volna, egy valódi nagy értékű gyöngyöt az ajtónk előtt. [...]

Emlékezhetünk rá, hogy Krisztus barátainak nevezte a tanítványait. [...]

Emlékezhetünk – és emlékeznünk is kell – mindazokra a csodálatos dolgokra, amelyek életünkben érték minket, és hogy »minden jó dolog Krisztustól származik« (Moró. 7:24). [...]

Lesznek olyan napok, amelyek okot adnak rá, hogy emlékezzünk rá, milyen durván bántak veled, milyen elutasításban volt része, és milyen igazságtalanságot – ó, milyen igazságtalanságot – szenvedett el. Amikor pedig mi is szembe találjuk magunkat ezekkel, emlékezzünk arra, hogy Krisztust mindenütt nyomorgatták, de nem szomorkodott; problémák terhelték, de nem esett kétségbe; üldözték, de nem hagyták el; megtiporták, de el nem vették (lásd 2 Kor. 4:8–9).

Amikor ilyen nehéz idők jönnek, emlékezhetünk rá, hogy Jézusnak mindenek alá kellett szállnia, mielőtt föléjük emelkedhetett volna, és hogy mindenféle fájdalmat, megpróbáltatást és kísértést szenvedett el, hogy irgalom tölthesse el és tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeikben (lásd T&Sz 88:6; Alma 7:11–12).

Akik megtántorodnak vagy megbotlanak, azok mellett ott van, hogy megtámassza és megerősítse őket. Végül pedig ott lesz, hogy megmentsen bennünket, és mind ezért az életét adta. [...]

Minderre emlékezhetünk, amikor egy térdelő fiatal pap arra szólít fel bennünket, hogy mindig emlékezzünk Krisztusra” (“This Do in Remembrance of Me,” *Ensign*, Nov. 1995, 67–69).

